

Tractament de la *-o* final de *carro*

(ALDC, IV, 902. El *carro*)

Carro prové del llat. CARRUS, que és una adaptació del gèl·lic CARROS (cf. irlandès *carr*) i que té els congèneres cast., port., it. *carro*, fr. *char*, rom. *car*, oc. *carri*. Els romans van substituir el CURRUS ‘carro de guerra’ per aquest CARRUS ‘carro de quatre rodes’ dels gals, amb el qual transportaven els seus bagatges i, de nit, servia per a envoltar el campament. Aquest mapa reflecteix el tractament de la *-o* final, que es manté com a [o] en cat. occ. (hi hem assimilat la [u] de les loc. 86, 121) i es tanca en [u] en cat. or. (com ha passat en port.), formant dues grans àrees la línia divisòria de les

quals coincideix amb la distinció [o]/[u] del mapa de *plorar* (veg. PALDC, I, mapa 5), llevat de la zona septentrional on les respostes són *carriot* i *carreta*, dos mots de procedència occitana. El canvi de [o] > [u] va tenir lloc cap als segles XV-XVI i és un dels trets fonètics que separa el bloc occidental de l’oriental.

Són mots normatius *carro*, *carreta* i *carriot*, des del DG₁, 1932, aquests dos darrers amb significats específics: ‘carreta de bous’ i ‘carro de trabuc’ respectivament.

